

Nhất Định Anh Phải Là Của Em

Contents

Nhất Định Anh Phải Là Của Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11

Nhất Định Anh Phải Là Của Em



Giới thiệu

“BỐP” Nó đang ngủ ngon lành như 1 thiên thần trên bãi cỏ xanh mượt sau trường thì có 1 cái gì đó lao thẳng vào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dinh-anh-phai-la-cua-em>

1. Chương 1

“BỐP”

Nó đang ngủ ngon lành như 1 thiên thần trên bãi cỏ xanh mượt sau trường thì có 1 cái gì đó lao thẳng vào khuôn mặt đáng yêu của nó khiến cho nó đang mơ về chàng hoàng tử bạch mã đẹp trai - sau này là chồng của công chúa hay là chồng nó thì bị cái vật đó làm gián đoạn mà giật mình tỉnh dậy.....

Thằng ngu nào chơi ác vậy???... Nó bực mình nhăn nhó hét lên vì bị phá mộng đẹp.

Xin lỗi 1 giọng nam trầm lạnh lùng vang lên.

Và ngay trước mặt nó đây là 1 chàng trai với những đường nét sắc sảo góc cạnh cực anh tuấn, dáng người dong dong cao phải tới hơn 1m8, nước da k trắng mà ngăm đen cực kì nam tính..... Túm gọn lại 1 câu là người con trai trước mặt nó đây còn đẹp trai hơn nhiều hoàng tử trong mơ của nó gấp chục lần khiến cho nó đang trong trạng thái mắt mở to, mồm há hốc chảy cả nước dãi nhìn hấn đăm đăm.....

_Anh.....Anh.....

__Cô k sao chứ? K sao thì xin phép!! __ Giọng anh vẫn lạnh lùng vậy.

Chẳng thèm đợi cái con bé mơ mộng như nó quay về hiện tại anh đã cầm trên tay quả bóng màu cam có lẽ chính là hung khí gây bên vết bầm đỏ trên trán nó tiến về phía sân bóng rổ.....

__A....A....A..... Anh đẹp trai, nhất định anh phải là của em __ Anh đã đi xa nó 1 đoạn rồi nó mới hoàn hồn mà hét lên.

Tuy xa vậy nhưng cái âm thanh cao vút của nó thì chẳng những anh nghe thấy được mà cả lũ con trai trong cái sân bóng rổ đều nghe rõ mồn một lời tỏ tình của nó.....

__Haha, Vũ, em này là em thứ bao nhiêu tỏ tình với mày rồi, 1 trăm bao nhiêu rồi? __1 tên con trai cười cười tới vỗ vai anh.

__Nhưng cô bé này đặc biệt à nha. Tỏ tình độc đáo thật đấy chưa có cô bé nào dám làm vậy cả luôn __ 1 tên khác bước tới hòa theo.

__Tập tiếp đi, đừng tào lao nữa __ Anh k quan tâm vẫn lạnh lùng như vậy.

Với anh lúc đấy nó cũng chỉ như bao nhiêu cô gái khác nhìn thấy anh cái là yêu luôn bởi vẻ đẹp ngoại hình của anh mà thôi, anh k bao h bận tâm bởi những cô gái như vậy. Nhưng anh thật đầu biết được rằng cuộc đời anh sẽ thay đổi theo 1 hướng khác vì nó - 1 con nhỏ mà lúc ấy anh cho rằng vô duyên chẳng được cái nét gì.....

* * *

1 TUẦN SAU:

__A....A.....A.....ANH VŨ ỒI! CỐ LÊN.....

Ở phía khán đài, giọng hét của nó vang vọng khắp nơi trên sân bóng rổ, lẫn át luôn cả tiếng cổ vũ của tất cả những đứa con gái khác dành cho anh.

Vâng, kể từ cái ngày nó gặp anh thì ngay sau ngày hôm đấy nó đã biết được tất cả các thông tin đầy đủ về anh: cao 1m 85, đẹp trai, nhà giàu học giỏi, đa tài; là đội trưởng club bóng rổ và cũng là hot boy khoa kinh tế nổi tiếng đứng đầu trường về tất cả mọi mặt, rất được các thầy cô giáo yêu quý; anh biết chơi guitar và học hoa kinh tế lớp chọn A..... Mọi thứ về anh dường như đều trái ngược với 1 đứa như nó. Nó, ngoại hình cũng bt thôi so với cái hot girl khác thì k bằng (hơn thì đã thành hot girl từ lâu rồi), học hành cũng cực bình thường vì để vào được trường này nó phải chật vật mãi bỏ ăn bỏ chơi để học ôn thi, gia đình thì k giàu cũng chẳng nghèo chỉ đủ cho nó ăn học nên người....

Nhưng cũng kể từ ngày hôm đó đi bên anh luôn có 1 con cún con vui mừng vẫy đuôi chạy theo anh mặc cho anh cứ lạnh lùng hất hủi mình.....

__Chắc, giọng cô nhóc này khỏe kinh __ 1 tên trong đội bóng rổ nhìn về phía nó đang cổ vũ anh nhiệt tình mà phải che miệng bái phục cái thanh âm của nó khéo đến ca sĩ cũng chưa chắc đã sánh bằng.

__K biết có phải học khoa thanh nhạc của trường mình k nhỉ? __ 1 tên khác đùa hỏi.

__Haha k phải đâu, cô bé đó tên Triệu Vũ Hoàng My, học ban 1 khoa mỹ thuật đấy __1 thằng khác cười giải thích.

.....

Chuyện nó bám theo anh chẳng có gì là lạ với các thành viên đội bóng rổ cả; cái gương mặt lúc nào cũng hớn hở của nó đi bên anh 1 ngày k xuất hiện ở sân bóng rổ cho các thành viên thấy họ còn cảm thấy thiếu thiếu ý chứ. Nó tuy k xinh đẹp sắc sảo, k rạng ngời kiều sa hay yếu điệu thực nữ như những cô gái khác nhưng lại rất được các đàn anh trong đội thích thú bởi sự thẳng thắn, nhí nhảnh, ngây thơ vô (số) tội của nó; ở nó cho người ta cảm thấy sự vui tươi hòa đồng, 1 tình cảm chân thật chứ k giả dối như những đứa con gái khác tới đây..... Nó tuy k đẹp thật nhưng cũng k hề xấu đâu nhé, nó được ông trời phú cho 1 đôi mắt to tròn đen láy, lạnh lạnh đầy tinh anh... khiến cho gương mặt nó khi người ta nhìn vào cảm thấy k thể k vui được.....

_Tập tiếp đi _ Anh đứng dậy, cầm trái bóng bước ra sân sau khi buông 1 câu lạnh lùng.

Phải, có mỗi anh là cứ hể nhìn thấy nó là y như rằng lại càng trở nên lạnh lùng, hắt hủi nó hơn. Anh dường như coi nó là vô hình là k nhìn thấy đến 1 lần liếc mắt nhìn nó anh cũng chưa bao h nhìn.....

* * *

1 THÁNG SAU:

_Nghỉ 15' _ Giọng anh vang lên trên sân.

Tất cả đội ai cũng đều mệt nhoài, mồ hôi mồ kê đầm đìa ướt hết cả bộ đồ tập, thở bằng miệng luôn đang lết cái thân ra bằng ghế ngồi nghỉ và trong đó có cả anh. Anh tuy còn mệt hơn mọi người vì là đội trưởng nên phải luôn gương mẫu tập nhưng dù mồ hôi có chảy ra như suối anh cũng k bao h tỏ ra mệt mỏi quá mức cả.....

Anh Vũ, nước mát, khăn sạch nè anh uống nước lau mồ hôi đi Nó cười tươi, đưa cho anh chai nước lạnh và khăn bông sạch; tay còn phe phẩy cái quạt giấy vừa tự gấp quạt cho anh (=.=)

Anh nhìn nó, khẽ nhíu mày rồi với gương mặt lạnh chẳng biểu cảm vui hay buồn gì lấy khăn lau mặt rồi cầm chai nước nó đưa tu ngon lành cũng chẳng thêm nói 1 lời cảm ơn với nó.

_A....! My à, em tốt với cái thằng “tăng đá” đó làm gì, tốt với anh nè _ 1 tên nhìn anh như vua đang ngồi trên băng ghế nhàn hạ mà đầy ghen tỵ nói với nó.

Phải đó, tốt với tụi anh nè hay là em bỏ thằng Vũ đi qua yêu anh cũng được ý... kaka 1 tên đùa nó.

_Hihi, em mang nước ấy anh nữa đấy, mấy anh uống đi. Ai bảo các anh nghiêm quá cơ tập toàn khóa cửa chứ k fan mấy anh ngoài kia vào chả phục vụ ấy anh tuốt từ đầu đến chân luôn à _ Nó cười, đưa nước lạnh ấy anh trong đội.

_Thôi anh xin em, vào để anh chết mất xác luôn à _ 1 tên ngoa ngán nói.

_Phải đó, để mấy nhỏ đó vào có khi thằng Vũ nó đẹp luôn club này mất à _ Tên khác đồng tình. Nhìn đám con gái ngoài kia đang lườm nó mà toát mồ hôi.

_Mà này hay em làm quản lý luôn cho tụi anh được được k? _ 1 tên khác nhảy vào nói.

K ĐƯỢC..... Nó còn chưa kịp ừ ừ gì thì hần đã phản đối gay gắt.

Tên kia nhìn hần nhíu mày nói:

_Tại sao k được? Đội mình k có quản lý nên đến nước còn chẳng có mà uống. My có phải liễu yếu đào tơ hay chảnh chọe như mấy em kia đâu; em ý dám trèo cây vào đây vốn đã k bình thường rồi.

Ồ cũng phải, tụi này thấy My cũng đâu giống mấy nhỏ đó chẳng làm gì quá đáng cả. Cũng rất ấn tượng với em ý từ lần đầu đến bây h luôn, đặc biệt là giọng, hehe 1 tên khác nhìn nó cười đầy ẩn ý.

_Giọng em làm sao ạ? _ Nó nghiêng đầu nhìn tên đó k hiểu.

_ Hừ, tùy mấy ng _ Hần lạnh lùng bỏ đi.

Và từ ngày hôm đấy nó chính thức trở thành quản lý đội bóng, nghiêm nhiên được ra vào sân bóng này như các cầu thủ trong đội với trách nhiệm cao cả lớn lao là mang nước lạnh đi cho các anh uống. Nhưng cũng chính vì vậy nó khá thân với các anh trong đội; có thêm nó nên đội bóng cũng trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.....

_Anh ơi! Nước nè.... _ Nó lon ton chạy lại đưa nước và khăn cho anh khi anh vừa tập xong.

Anh đón chai nước từ tay nó đưa lên miệng uống nhưng chợt nhận ra vị của nước này k phải là vị của nước lọc lạnh như bình thường nữa là nó tuy nhạt nhưng mang 1 vị khang khác nước bình thường. Anh quay sang nhìn nó hỏi:

_Nước gì đây?

Nó thấy anh hỏi cũng có hơi ngạc nhiên 1 chút vì k ngờ anh lại nhận ra được nhưng rồi nó cũng cười cười ghé vào tai anh e dè nói nhỏ:

_Hi hi, nước chanh lạnh đây ạ. Uống cái này tốt hơn là uống mỗi nước lọc không nhưng em k có đủ tiền mua chanh để pha cho tất cả mọi người đâu nên hi hi, anh giữ bí mật nhé.

Anh nhìn cái mặt hơi ửng hồng cùng với cái giọng thỏ thẻ pha chút nài nỉ của nó mà lòng cảm thấy có cái gì đó ấm lắm..... Quay mặt đi, tu hết sạch chai nước nó pha, trả lại cái vỏ chai k rồi lạnh lùng nói 1 câu : “Cám ơn” rồi mới đứng dậy tiến về phía sân bóng.

Tuy giọng nói của anh nhỏ thôi nhưng nó gần anh mà nên nó nghe anh nói rõ lắm và nó vui lắm. Nó cũng chỉ cần có vậy là sung sướng lắm rồi; anh h tuy k nói chuyện với nó nhiều nhưng cũng k quá lạnh lùng với nó như trước nữa rồi.... Nó đã tiến gần anh thêm 1 chút nữa rồi, nó vui lắm chắc tối nay khỏi ngủ luôn quá.....

* * *

1 THÁNG NỬA TRÔI QUA:

Triệu Vũ Hoàng My Tiếng quát thất thanh từ sân bóng rổ của 1 giọng con trai mà ai cũng biết là ai đấy. Cái người con trai duy nhất ở club bóng rổ nữ mắng nó chỉ có mình anh thôi.

Dạ....Dạ..... Giọng nó e dè vang lên khe khẽ.

_Tôi đã nói với em sao rồi hả? Con gái con đùa gì mà mặc váy sao cứ suốt ngày trèo cây thế hả, em có phải con gái k thế? Cửa chính hàng hoàng mở cho em vào sao k đi mà cứ phải trèo cây làm cái gì hả? Nhớ ngã gãy chân ra đấy thì làm sao hả, em có còn bé nữa k mà sao phải để tôi nói nhiều thế hả? _ Giọng anh hét lên với nó còn nó thì có rúm người nghe anh mắng.

_Anh ơi!.... _ Giọng nó yếu ớt vang lên. K hiểu sao cứ đứng trước anh là cái giọng oanh vàng của nó k thể phát huy được.

_Gì? _ Anh lạnh lùng nhìn nó.

_ Umh.... Em mặc quần bó bên trong mà nên chẳng ai nhìn thấy gì được đâu, anh đừng ghen mà.... Hihi_ Nó nhìn anh cười cực kì ngây thơ rồi tiện tay vén chiếc váy của mình lên cho anh xem; bên trong nó mặc 1 chiếc quần bó dài ngang đùi màu đen.

Em..... Em..... TRIỆU VŨ HOÀNG MY..... Khuôn mặt anh tối sầm lại rồi hét vào mặt nó đầy giận dữ trong khi có đứa ngây thơ thì sợ rúm người nhưng có hiểu vì sao mà anh cáu đâu.

Chuyện này nếu mấy tuần trước hay tháng trước thì có thể cho là kì lạ nhưng h thì ngày nào cũng như ngày nào ở cái sân bóng rổ kia cũng đều vang lên tiếng la của anh dành cho nó k chuyện này thì chuyện kia và đặc biệt là cái chuyện nó trèo cây thì dù anh nói như thế nào thì nó cũng bỏ ngoài tai; chỉ ngoan ngoan được mấy hôm đầu xong cứ lúc nào anh k để ý là nó lại trèo vào.....

_Chắc, tao chơi với thằng Vũ từ bé mà chưa bao h thấy nó giận cái gì đó ra mặt như thế cả. Cô bé này tài thật đấy _ 1 tên nhìn anh bằng ánh mắt như k thể tin nổi rồi liếc nhìn nó bằng ánh mắt đầy thán phục.

Công nhận, ngày nào cũng chọc được cái thằng lúc nào cũng lạnh lùng, điềm tĩnh giận tới đỏ mắt tía tai thì k phải là ng bt đâu nhớ 1 tên khác cũng nể phục nhìn nó với anh.

.....

Chủ đề về nó và anh vẫn luôn là chủ đề hay ho nhất để mọi người bàn tán. Những thành viên trong đội bóng rổ dường như coi những trận mắng của anh với nó là 1 niềm vui k thể thiếu trong cuộc sống của mình luôn..... Và có lẽ cả thế giới này có mình nó đủ sức chọc cho anh cáu như vậy thôi.....

Anh đối với nó h cũng đã khác đi rất nhiều rồi, thay vì lạnh lùng k nói 1 lời nào với nó k thèm để tâm đến nó thì h đây anh thay vào đó mà mắng nó vì cái kiểu ngô nghê ngốc nghếch và ngang bướng của nó. Tuy k phải là những lời nói ân cần yêu thương nhưng rõ ràng rằng anh cũng quan tâm tới nó nên mới mắng nó thôi..... Và h ở trường thì chẳng ai là k biết về nó_ cái đuôi bám theo anh mọi lúc mọi nơi chẳng hề ngại ngấn ánh mắt của bất cứ ai dù là thiện cảm hay là k.....

__Triệu Vũ Hoàng My, em có bỏ tay tôi ra k thì bảo, đang ở sân trường đấy__ Anh lườm nó rách cả mắt, cố dang tay mình ra khỏi đôi bàn tay nhỏ nhắn của nó đang ôm chặt lấy mình kia.

__K, bỏ tay anh ra nhỡ 1 nhỏ nào đẩy chạy lại cười anh mất thì sao? Anh chưa phải người yêu em mà, ngta dám lăm chửi bộ __ Nó ngang bướng ôm chặt tay anh hơn.

__Em k biết ngại sao? __ Anh cố mãi chẳng được đành thở dài nhìn nó.

__Hề hề anh ơi, quan điểm của em là muốn tán trai đẹp thì phải chai mặt anh ạ. Anh đẹp giữ zậy thì thế này đã là zề __ Nó nhìn anh cười toét.

Anh nhìn nó mà cũng bất lực luôn k nói gì nữa khẽ thở dài rồi bước đi kéo theo cái con người đang bám chặt cứng mình như con đỉa kia vào lớp học trong những ánh mắt kì quái lẫn ghen ghét của mọi người.....

__Èo ôi! Làm thế nào mà anh ngón được hết quyển cái quyển sách dày tới hơn 5cm này thế, nổ óc mà chết mất à __ Nó cầm thước kẻ đo độ dày của quyển sách rồi mặt méo xẹo nhìn anh đầy thương cảm.

__Em mà k ngồi yên được là tôi đuổi em ra ngoài đấy__ Anh giật quyển sách từ tay nó k quên lừ mắt cảnh cáo.

__A! Buồn quá à.... Anh ơi! Hẹn hò với em đi.... Em muốn đi ăn kem dâu__ Nó lay lay tay anh.

__K, em điên sao? Tôi đã nói là tôi k có hứng thú với mấy thứ vớ vẩn ấy rồi. Đừng làm phiền tôi. K học xong thì tôi sẽ k bao h nghĩ những thứ đó đâu__ Anh phũ phàng từ chối nó.

__A..... k được đâu à, anh học xong rồi phải 1 năm nữa cơ lúc ấy em già đi hẳn 1 tuổi liền đấy..... sẽ xấu đi thì anh sẽ theo mấy em xinh tươi mất thì sao? __ Nó lắc đầu nguây nguây phản đối.

Anh nhìn cái thái độ biểu tình quyết liệt và cái lí do của nó mà chán chảng buồn nói nữa mà quay đầu tập trung nghe giảng tiếp.... Chính anh cũng k hiểu được mình tại sao lại để nó bám mình tới tận bây h, có phải là anh k dùng những từ phũ phàng để nói nó đâu....

Nó nói chán chê 1 thôi 1 hồi quay sang anh thì thấy anh rất chăm chú nghe giảng của cái ông thầy nó gọi là đầu hói đeo đít chai kia chứ có thèm nghe nó nói gì đâu. Vừa bực vừa chán vì lại bị anh bỏ đẹp nó nghiêng đầu ngả vào vai anh ngủ ngon lành tới hết giờ học

__Anh đã bảo về đi mà__ Anh nhăn mặt nói với nó.

__K, em đi với anh đợi anh tan ca rồi về cơ__ Nó lắc đầu bám chặt tay anh ngang bướng k chịu nghe.

2. Chương 2

Sau 1 hồi đẩy qua đẩy lại cuối cùng anh cũng phải vác nó leo đèo đi tới chỗ làm. Anh làm việc ở 1 quán bar lớn nên dù cho nó có nói gì, ăn vạ như thế nào thì anh cũng cấm k cho nó bước chân vào chỗ của dân ăn chơi này mà phải đứng đợi bên ngoài. Nó cũng chẳng hiểu được là tại sao anh lại tự dưng đi làm nữa; việc học của anh đã chiếm hết thời gian rồi h lại còn làm thêm trong khi nhà anh thì giàu như vậy thì anh đâu có thiếu gì tiền đâu, nó có lần nhìn anh trả tiền mà ví anh toàn là thẻ và chưa kể trong ví đấy k có tờ tiền nào dưới 200k cả.... Nhiều lúc nó thấy anh thật khó hiểu....

Trời gần vào đông nên về đêm rất lạnh, thế mà nó phải đứng đây đợi anh mấy tiếng đồng hồ liền bên ngoài thế này đúng là khổ quá mà, nhưng biết sao được khi anh chẳng có tí thời gian rảnh nào cho nó cả; suốt ngày học rồi h lại đi làm thêm nên nó phải tranh thủ thời gian chứ..... nó mà sao thể bỏ qua được..... Vậy nên nó vừa nghe nhạc vừa đợi anh vậy....

__Tôi đã bảo em về rồi cơ mà__ Giọng anh vang lên bên tai nó.

Nó ngược lên nhìn anh, gương mặt mếu máo, nước mũi cứ thi nhau chảy ra còn miệng thì ấp a ấp úng:

__Anh ơi.....

Sao thế ? Anh nhìn nó như sắp khóc đến nơi cũng hơi hoảng.

Lạnh quá.... Lạnh chết mất ý..... sao anh ra muộn thế..... H thì nước mắt nước mũi của nó thi nhau chảy ra.

A, thật là..... tôi đã chẳng bảo em về đi còn k nghe sao? Nín đi đừng có khóc như con nít vậy chứ!!! Anh khẽ thở dài, đem nó ôm vào lòng.

Ở bên đường, dưới bóng đèn trắng có 1 người con trai vốn dĩ mang tiếng là lạnh lùng, vô cảm vậy mà h đây đang ôm 1 đứa con gái nhỏ bé mà truyền cho nó hơi ấm từ người mình.... Mới vào đông thôi nhưng có lẽ chỗ này sẽ còn chứng kiến rất nhiều những tình tiết thú vị, hiếm thấy nhưng cũng tràn đầy dư vị của tình yêu.....

Hôm đấy, nó với anh tay trong tay về nhà, anh đích thân đưa nó về tận nhà mặc dù nó bảo là k cần nhưng anh k nghe khiến nó vui lắm nhưng cũng thương anh làm vất vả vậy rồi mà còn phải đưa nó về..... Tối đấy, trong 1 căn nhà nhỏ, trên 1 chiếc giường gỗ có 1 con nhỏ chìm trong hơi ấm vòng tay anh còn động lại mà chìm vào giấc ngủ ngon lành. Nó đã mơ 1 giấc mơ rất đẹp, 1 giấc mơ màu hồng mình mặc chiếc váy công chúa xinh xắn và trước mặt nó là hoàng tử bạch mã với bộ giáp đen đầy uy phong..... đặc biệt hoàng tử đó là anh.....

Đêm ấy, ở cái trường kinh tế nổi tiếng này hay bất cứ trường nào cũng có 1 web đặc biệt để dành cho bình chọn các hot girl, hot boy và đặc biệt nhất chính là bình chọn xem ai xứng đáng vào vị trí ứng cử bạn gái của anh chàng hot boy, đẹp trai, tài năng, nhà giàu Vương Hoàng Anh Vũ kia. Nhưng riêng ở khu kí túc khoa kinh tế của trường luôn xảy ra những vụ cá độ nảy lửa với những cái đầu làm ăn sắc bén của các chàng trai sau này sẽ là người thay nổi nền kinh tế đất nước kia; và vụ cá độ mang tầm cỡ lớn nhất chính là căn phòng số 707 của anh thì việc đó càng ròn rành hơn. Căn phòng này rất đặc biệt bởi nó chứa chấp toàn k chỉ thiên tài mà còn là hot boy của trường và họ đều là các công tử nhà giàu của 1 gia đình tài phiệt nào đấy nên hình thức cá độ của mấy tay chơi này cũng chẳng bình thường tí nào. Thay vì quan tâm xem độ hot của mình đến đâu, hay quan tâm coi mình xếp thứ mấy trong bảng xếp hạng thì họ lại mang những tài sản đối với họ là quý giá nhất, quan trọng ra cá cược xem tên bạn Vương Hoàng Anh Vũ kia sẽ chọn cô hoa khôi nào làm người yêu.....

_Tao cá cả bộ sưu tập tuyển thủ bóng rổ giải NBA cho em hoa khôi khoa mình. Cây nhà lá vườn vẫn hơn mấy em khác chứ, kaka _ 1 tên đập cái “rầm” cả bộ hình cầu thủ bóng rổ mà hần sưu tập cả năm trời tốn bao công sức tiền của trị giá cả bạc triệu của mình lên bàn.

_Tao cá cái Ducati 848 cho em siêu mẫu chân dài, người chuẩn khoa thanh nhạc, em Thùy Vân _ Tên này ung dung thấy cái chìa khóa chiếc siêu xe motor của mình lên bàn.

_Xi, có mày thích em ý thì nói mẹ ra cho nó nuốt còn bày đặt. Thăng Vũ mà thích loại con gái nóng bỏng thì tao đi đầu xuống đất luôn với mày. Tao cá là cô giáo dạy môn kinh tế lớp mình; h nào học tao cũng thấy nó nhìn cổ k chớp mắt luôn. Là hot girl vừa tài giỏi, lại xinh đẹp được trường mình giữ lại năm ngoái đấy _ Tên này ném chìa khóa chiếc siêu xe oto Koenigsegg CCX lên bàn nói chắc như đinh đóng cột (Hixx, khổ anh Vũ nhà ta chính xác là nhìn lên bảng để nghe giảng chứ k phải nhìn cổ đâu ạ == nhầm lẫn tai hại)

.....

Tiếng cá cược, bàn tán xôn xao cả khu kí túc của mấy con người này khiến cho những nam sinh viên của phòng bên cạnh nghe mà toát mồ hôi hột với cái kiểu cá bán nhà bán nước của họ chỉ về 1 con người lạnh lùng chưa bao h thêm liếc 1 con mắt của mình nhìn 1 đứa con gái nào dù là xinh hay xấu.

“CẠCH”

Cửa mở, anh về mà mấy tên ấy cũng chẳng thêm bận tâm lắm vì trước h mấy vụ cá cược này anh tuyệt đối k bao h thêm để tâm xen vào mặc cho họ tung hoành. Thay đồ, anh lẳng lẳng ôm chồng sách cao tới đầu mình tiến rồi tiến về phía mấy tên đang bàn tán cá độ xôn xao kia thả cả chồng sách xuống cái “Rầm” với phong thái lạnh lùng mà thần nhiên nói:

_Tao cá Triệu Vũ Hoàng My, ban 2 khoa mỹ thuật.

Rồi trước sự ngỡ ngàng của mấy thằng bạn anh k nói thêm câu nào nữa bỏ đi. Tụi đấy liếc nhìn chồng sách của anh vẫn còn đấy k đứa nào bảo đứa nào tự động mang đồ cá cược của mình rút về.... Ngu gì chứ mà k rút về à. Dù chỉ so sánh giá trị thôi thì mấy đồ họ cá dù bạc triệu cũng k ăn nhằm gì với cái chồng sách trị giá bằng mấy cái siêu oto, xe máy kia à.....

Và cũng kể từ đêm đấy cái tên Triệu Vũ Hoàng My - cái đuôi của anh đã nổi tiếng nay còn nổi tiếng hơn khi câu chuyện về việc anh mang cả bộ sách của hơn vàng hơn bạc, hơn cả tính mạng mình ra cá cược.....

Hơ, hôm nay có gì mà thấy xôn xao kinh vậy nhỉ? Nó lẻo đẻo theo anh nhìn mọi người xung quanh đang nhìn mình. Mọi hôm thì cũng thế nhưng hôm nay nó thấy có gì lạ lạ lắm vì k chỉ con gái mà cả con trai cũng nhìn nó nữa; k phải là ánh mắt ghen ghét đố kỵ như mấy nhỏ kia mà là ánh mắt ngỡ ngàng, thán phục.

Đi mau lên quan tâm người khác làm cái gì hả? Anh thì đương nhiên biết rõ nguyên nhân vì sao rồi nhưng lại chẳng muốn ai đẩy biết đâu

TẠI LỚP HỌC CỦA ANH:

Nó đang ngồi lờm anh rách cả mắt khi anh cho 1 nhỏ khác nghe đâu là hot girl khoa kinh tế của anh ngồi cùng bàn với bàn của nó và anh chứ; đã thế 1 người còn nói chuyện vui vẻ với nhau quên bém luôn nó thì nó mới tức chứ..... Nó giận anh cho biết mặt mà xem.....

Nhưng mà ngồi mãi chán k có gì làm, anh còn chẳng thèm mắng nó nên nó càng chán hơn, với tay lấy quyển sách dày cộp của anh để trên bàn nó lén lén rồi cầm bút tô tô vẽ vẽ vào trang sách. Nó cứ vừa vẽ vừa thi thoảng nhìn anh xem anh có để ý k chứ k để anh thấy nó tàn phá sách anh thì đảm bảo anh giết nó luôn chứ chẳng đùa. Gì chứ anh yêu sách còn hơn yêu cả mạng sống của mình chứ huống chi cái mạng nhỏ nhoi bé bằng con kiến của nó..... Đang hí hửng vừa vẽ vừa cười khoái chí thì nó ăn nguyên 1 cái cốc đầu đau điếng người từ anh.....

“CỐC....”

Làm gì đấy? Giọng anh nghiêm nghị hỏi nó.

Nó giật mình ngẩng lên ôm đầu nhìn anh cười trừ, tay đẩy đẩy quyển sách qua 1 bên để anh k nhìn thấy, e dè nói:

_Hơ hơ.... có làm gì đâu ạ....

Hừ, đưa sách đây Anh nhìn nó đầy nghi ngờ, với tay lấy quyển sách.

Ấy..... Nó toát mồ hôi hột nhìn anh.

Anh lật mở quyển sách mà k hiểu mở thế nào mà mở 1 cái lại mở trúng ngay trang nó vẽ mới tài chứ. Và trước mặt anh là trang sách với hình 1 thằng bé con trai là anh đang lai 1 con bé là nó đang nở nụ cười k thể tươi hơn được nữa trên chiếc xe đạp mini.... trông cả 1 đứa bé này có vẻ rất là hạnh phúc. Nhưng còn mặt anh lúc này thì tối sầm lại, liếc nhìn nó 1 cái mà nó lạnh hết cả ng như đang mặc áo cộc đi giữa Bắc cực vậy. Nó cứ tưởng thế nào cũng bị anh sặc đủ cho 1 trận, thế mà ai ngờ anh gấp quyển sách lại rồi quay đi, chỉ lạnh lùng đe dọa nó 1 câu:

_Còn nghịch nữa tôi sẽ đá em ra ngoài đấy.

Nói xong anh lại quay lên bảng nghe giảng để lại cái mặt nó bí xị như cái bánh bao ngồi đấy mà ầm ứ; nó vẽ đẹp thế mà anh chẳng khen được 1 câu lại còn đe dọa nó.....

15' sau:

Nó ngồi im được 1 lúc lại bắt đầu ngọ nguậy. Nó k phải là loại người có thể ngồi yên được 1 chỗ và cái đầu tinh quái của nó lại bắt đầu nghĩ ra mấy trò quậy phá tanh bành khi nó ngồi k quá chán như thế này..... Chẳng biết nó làm gì mà chỉ thấy nó hí hoáy viết gì đó vào tờ giấy rồi lại ngẩng lên suy tư cái gì đấy cười cười rồi lại viết tiếp....

Và cuối cùng kiệt tác trong vòng chưa đầy 15' của nó cũng đã xong; quay xuống nở nụ cười rõ tươi, nó đi xin băng keo rồi len lén dán vào lưng áo 1 đứa con gái ngồi bàn trên. Nếu trên tờ giấy ấy mà k có gì thì cái

lũ phía sau bị nó đánh động đã k bịt miệng mà cười nghiêng ngả thế..... có đứa cười còn ngã lăn xuống đất bởi trên mảnh giấy ấy là 4 câu thơ nó chế ra:

“Lớp này do ta học

Bàn này do ta ngồi

Nếu mà muốn quen ta

Phải để lại mĩ nam...”

4 câu thơ này nghe đã k thể chấp nhận được rồi mà nó lại còn vẽ mấy cái mặt mắt trái tim miệng chảy dãi dòng dòng còn k thể chấp nhận được luôn. Và hơn nữa chủ nhân hay chính xác người bị hại trong trò nghịch ngợm của nó lại là 1 cô bạn đeo 1 cái kính dày cộp, tết tóc 2 bên, mặc áo sơ mi cổ tròn chấm bi 7 sắc cầu vồng, mặc quần vải đi giày búp bê màu hồng trông k thể xì tin hơn được nữa..... Cả cái lớp đấy sẽ k ầm lên, xôn xao nhìn nhỏ mà cười nếu k phải đúng lúc đấy nhỏ đó lại bị gọi lên trả lời bài để cho toàn bộ hơn mấy trăm sinh viên được đọc 4 câu thơ bất hủ mà nó nghĩ ra.....

Vậy nên, cô bạn đó bình thường có đánh chết chẳng thằng nào thèm nhìn hay mấy cô bạn thèm ngó mà h đây đã trở thành trung tâm của tất cả các ánh mắt nhưng k phải ánh mắt thèm thuồng, ngưỡng mộ mà họ nhìn nhỏ rồi quay mặt đi bịt mồm cười; thằng nào mà vô duyên thì vừa chỉ vừa cười hô hố như thằng điên.....

Chính vì vậy mà nó đã lôi kéo được sự chú ý của cái con người chỉ biết học kia 1 cách k thể thành công hơn. Anh liếc nhìn nó đang bịt mồm cố gắng nhịn để k người ta thành tiếng kia rồi theo ánh mắt nó thì cũng biết được nạn nhân là ai cùng dòng thơ chế to đùng mà tới người ngồi cuối lớp cũng đọc được kia mà mặt tối sầm lại. Anh gần giọng gọi nó:

__Triệu Vũ Hoàng Mỹ.....

__Haha, dạ..... __ Nó trả lời theo quán tính chứ có biết là anh gọi đâu, vẫn còn đang bần cười lảm.

Anh nhìn cái kiểu vừa bịt mồm vừa cười, cười tới mức anh gọi cũng k biết của nó mà anh cũng k biết là anh nên tức giận hay buồn cười nữa. Nó là người đầu tiên dám phá cái lớp vốn có truyền thống bình yên cả chục năm nay như thế này thì đúng là nhiều khi anh cũng phải nể nó, cái gì cũng có thể nghĩ ra quậy được chẳng thèm quan tâm tới hậu quả rồi sẽ ra sao luôn.....

RENGRENG.....RENG.....

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên, anh còn chưa kịp mở mồm ra mắng nó hay còn chẳng kịp làm gì thì đã thấy nó kéo anh chạy cái “vèo” ra khỏi lớp học rồi. Mãi đến lúc nó cảm thấy an toàn mới chịu buông anh ra mà thở dốc....

__Em làm cái gì vậy ?__ Anh gắt, k dừng đang yên đang lành lại bị nó kéo chạy như kiểu cháy nhà giữa sân trường thì ai mà k tức.

__Ha... ha.... K chạy..... chết với nhỏ.....__Nó vừa nói vừa chống tay thở.

Mặc dù nó nói chẳng có đầu có cuối và càng chẳng có nội dung gì nhưng ở với nó lâu thì anh cũng thành 1 dịch giả tài năng rồi. Chắc là nó sợ bị nhỏ nó lôi ra làm bia cho trò nghịch ngợm của mình trả thù ý mà. Nhỏ đó tuy có vẻ quê mùa thế thôi nhưng nhỏ vốn nổi tiếng là ghê gớm, chua ngoa vượt xa cả dân chợ búa cơ mà..... Mấy thằng bạn anh mà cứ nghe nhắc đến tên nhỏ là thấy hãi lắm rồi chứ nói gì đến trêu nhỏ, thế mà người con gái bên cạnh anh này dám chọc ghẹo người ta thì đúng là.....

Nhìn nó anh khẽ thở dài rồi nắm tay nó dắt đi chứ đợi nó thở xong chắc có đến đêm, ai bảo k chịu tập thể thao mà ban này thì chạy rõ là hăng.....

Trước cửa quán bar, buổi tối:

Nó đứng đợi anh, trời h đã vào đông rồi nên trở về đêm rất lạnh thế mà anh có nói hay đe dọa đủ cách cũng chẳng ăn nhằm gì với cái tính cứng đầu của nó. Nó thì dù trời mưa hay nắng cũng nhất định phải đợi anh làm xong mới chịu về

Anh đã bảo em về rồi mà k nghe, em thật ngang ngược Anh đến bên nó khi nó đang xoa xoa 2 bàn tay vào cho ấm.

Sao nhìn nó co rúm người lại mà anh lại cảm thấy xót thế nhỉ.... Như vậy lại muốn mắng nó bởi cái tính ngang bướng của mình nhưng lại k nỡ khi thấy cái mặt xị như bánh bao của nó.....

Nó ngẩng đầu lên nhìn anh chun mũi, miệng bĩu ra đầy hờn dỗi ầm ục nói:

_Người ta muốn đợi anh mà. K đợi anh nhờ anh đi về với ẻm nào thì em biết làm sao? Mấy nhỏ chân dài, sexy ở đây thiếu gì.... hứ

Anh nhìn cái giọng điệu vừa muốn dỗi anh vừa tủi thân của nó mà chỉ còn biết lắc đầu bó tay bỏ đi chứ đứng lúc nữa là nó nói tới sáng k cho anh về luôn mất....

_A.... đợi em với.... _ Nó thấy anh đi cũng vội vã chạy theo....

“RẦM....”

Vừa bước chưa được 2 bước chân nó đã té ngã cái “rầm” k thương tiếc. Anh quay lại nhìn nó đang nằm ngã ngon lành trên đất rồi bước tới chỗ nó nhưng thay vì đỡ nó đứng dậy anh lại ngó ngó gì đó rồi mới ngồi xuống bắt lực hồi nó:

_Này, ở đây k có sỏi đá lại càng chẳng có ai ngáng chân em sao em ngã được tài vậy?

Nó ngẩng mặt lên, chớp chớp mắt nhìn anh rồi đôi mắt to tròn đầy mắt đầu ngân ngấn lệ và còn chưa kịp để anh đỡ nó đã tức tưởi khóc ầm ỹ....

_Oa....oa.....đau quá.....

ẦY!!..... Sao lại khóc nhanh thế. Ngoan, đừng khóc. Đau chỗ nào chỉ anh xem nào.... Anh bới rối đỡ nó.

Anh cái gì cũng có thể lạnh lùng, nước mắt con gái anh cũng chứng kiến nhiều lắm rồi, khi mấy em ấy bị anh lạnh lùng từ chối tình cảm yêu đương nên khóc ỹ hay có em còn ôm anh ầm ỹ mà anh thì tên em ý còn k nhớ được nữa cơ, nhưng với anh chẳng có chút cảm xúc gì. Nhưng riêng với nó k hiểu sao cứ thấy nó khóc là anh cảm thấy cực kì bất lực k biết làm như thế nào cả.....

Hixxx..... Nó meo máo khóc, dơ 2 tay xước tùm lum của mình ra cho anh xem.

“PHÙPHÙ.....”

Đỡ chưa? Anh nhẹ nhàng phẩy tay cho nó rồi thổi nhẹ.

Nó thì nước mắt vẫn tuôn rơi còn cái đầu vẫn lắc nguây nguẩy như thường. Đang định mở mồm ra ầm ỹ thêm thì k thể thốt lên được lời nào nữa khi môi anh chạm vào môi nó nhẹ nhưng nồng nàn, ấm áp lạ kì.....

_Um.... um.....

Là nụ hôn đầu của cả 2 nên chỉ là 1 cái chạm môi nhẹ nhàng nhưng với nó thế là quá hạnh phúc rồi; đây là điều mà nó k bao h ngờ tới được. Tim nó dường như ngừng đập khi môi anh chạm vào môi nó.....

Đỡ chưa? Giọng anh hơi khàn hỏi nó. Nếu lúc đấy nó k thả hồn mình lên mây mà để ý kĩ gương mặt anh thì nó sẽ thấy gương mặt anh đỏ k kém gì nó đâu.....

Mặt nó đỏ bừng, ánh mắt long lanh k giấu nổi niềm hạnh phúc, vui sướng theo quán tính mà gạt đầu lia lịa chứ còn hồn nó bây h chẳng biết đã bay lên tầng mây thứ mấy rồi.....

Vậy nên rõ ràng là nó chỉ đau tay thôi thế mà k hiểu sao lại được anh cõng trên lưng vững chắc đưa về đến tận nhà. Vào vào nhà, nằm trên giường ngủ tới sáng dậy mà nó còn chẳng biết mình tại sao lại về được nhà mà ngủ trên giường như thế này nữa..... =.=”

Sáng hôm sau:

Nó mang bộ mặt còn tươi hơn hoa, rạng rỡ hơn mặt trời đến trường, nhưng khổ nỗi là hôm nay nó lại có tiết cả ngày nên chỉ có thể gặp anh lúc ở club mà thôi. Cả ngày ngồi đần mặt ở lớp học mà mơ mộng nên lúc tan vừa nhác thấy bóng anh là nó đã phóng cái “vèo” đuổi theo túm chặt lấy cánh tay khỏe khoắn của

anh đây nhớ nhưng. Còn anh, với cái kiểu xuất hiện như ma của nó rồi túm lấy tay anh thì chẳng cần nhìn là anh cũng biết là nó rồi; có mỗi mình nó là miễn nhiệm với cái bá khí toát ra từ anh thôi.....

_Em k thể đi bình thường được sao? _ Anh nhú mày nhìn nó.

_Hihi, đi bình thường thì bao h mới đuổi kịp được anh chứ? Chân anh dài vậy cơ mà _ Nó bĩu môi.

Ngã tiếp như hôm qua thì đừng có ăn vạ đấy Anh nhìn cái mặt bánh bao của nó mà bật cười, bắt giắc dơ tay lên bẹo má nó.....

Và như cả 2 đồng thời nhớ ra chuyện tối qua nên cùng đỏ bừng mặt quay đi. Anh nắm tay nó kéo vào sân bóng trong khi nó lại thả hồn mình về với chúa trời.....

Đội bóng rổ nhà ta hôm nay khá là bất bình với nó khi nó - quản lý đội bóng mà các anh đều cực kì yêu quý coi như em gái này hôm nay thản nhiên ngồi bám cứng lấy cái con người mà ai cũng biết là ai đấy mà thao thao bất tuyệt chẳng thèm mang nước lại cho các anh như mọi lần,... Nhưng thế còn chưa là gì bằng sự ngạc nhiên đến sững sờ khi thấy cái tên đội trưởng là anh k cúi gắt mắt nó, đuổi nó đi mà thản nhiên ngồi cạnh nó vừa nghe vừa nghỉ ngơi uống nước rất thư thái, thi thoảng lại còn cười cười mới chết chứ.... Đúng là đại loạn mất rồi khi mà cái thằng kể chuyện cười mà cả phòng ngồi cười lẫn cười bò thì anh vẫn thản nhiên ngồi đọc sách k tý ảnh hưởng nào kia..... đúng là Trái đất sắp đến ngày tận thế ! (=”=)

* * *

Tối hôm đấy anh được nghỉ làm nên nó được đi chơi với anh nguyên cả ngày, nó vui lắm miệng càng k ngớt nói cười:

_Hihi, tại sao hôm nay anh lại được nghỉ thế?

_Thế em có đi k hay để tôi về đây? Nghỉ thì nghỉ chứ sao _ Anh lườm nó. Thực ra vì anh ngại đấy nên mới làm mặt giận à.

_Ấy, có chứ đi mà..... đi mà..... _Nó cuống cuống níu tay anh.

_Được rồi h em muốn đi đâu nào? Có muốn đi mua đồ k như quần áo hay trang sức chẳng hạn!_Anh hỏi nó.

Nó hơi ngạc nhiên khi anh hỏi vậy nhưng rồi lại nhoẻn miệng cười khẽ lắc đầu rồi kéo anh đi chơi nhưng k phải là những khu thương mại mua sắm đó mà là đi ăn toàn những đồ ăn vặt thôi rồi tới tối thì nó lôi tuột anh vào khu chợ đêm.....

Nó kéo anh đi khắp nơi, từ gian hàng này đến gian hàng khác mà chẳng hề biết mỗi chân là cái gì cả, nụ cười cứ thế rạng ngời trên môi nó.....

_Anh ơi! Mua cho em cái này đi _ Nó cười tít mắt dơ 1 đôi khuyên tai hình chữ thập đính đá được làm cũng khá là tinh xảo nhưng lại là chất liệu mĩ kí bình thường cho anh xem.

Chiếc khuyên tai lung linh dưới ánh đèn. Anh k hiểu tại sao nó thích và anh cũng có thể mua cho nó 1 đôi khuyên tai xịn đắt tiền hơn thế nhiều lần; anh định nói vậy nhưng nhìn nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt thích thú kia của nó anh lại thôi mà gật đầu trả tiền mua cho nó..... Nó vui lắm đeo luôn vào, chiếc khuyên tai được nó đeo lên trông đẹp lung linh đến lạ kì....

Tối đấy nó đã cười suốt và anh cũng đã cười k hề ít tí nào.... Quả thực ở bên nó anh dường như k còn là chính con người mình trước đây nữa rồi....

Sáng hôm sau:

Anh tìm nó, k hiểu nó có chuyện gì mà k thấy sang lớp anh nữa; trước tới h cứ anh mới bước chân vào cổng là đã thấy nó bám theo đèo đèo rồi mà.....

DỪNG LẠI ĐI!... Tiếng la của 1 cô gái khiến anh phải chú ý.....

3. Chương 3

Bình thường thì những việc như vậy sẽ chẳng bao h anh để ý hay bận tâm tới cả nhưng k hiểu sao lúc này lại có gì đó thúc đẩy anh bước tới ... Anh có cảm giác rằng người anh tìm đang ở đây...

__Chẳng phải tao đã nói rằng tao k tham gia nữa sao? Chúng mày muốn gì đây? __ Trước mặt anh là nó với 1 con người hoàn toàn khác; lạnh lùng hơn và có gì đó khiến anh k nhận ra nó _ 1 đứa con gái vẫn ngây thơ, tình nghịch khi ở bên anh

__ Hừ. Mày nghĩ mày giấu mãi được thằng đấy sao? Còn vì hấn mà bỏ làm dân quậy và h thì vì 1 đứa con gái kia mà đánh tao. Mày thật chẳng ra cái quái gì cả..... __ Đứa con gái bị nó túm cổ áo giật giữ hét.

__ Tao chán ngấy những thứ của dân quậy đó rồi. Tao bỏ quậy k phải vì anh ấy cũng k phải vì Linh, chẳng ai có thể áp đặt được tao phải làm cái gì cả. Mày hiểu chưa? Và nếu mày còn dám động vào Linh thì đừng có trách tao __Nó buông tay đẩy nhỏ kia xuống đất và hét vào mặt nhỏ.

__ Mày theo tên đó vì cái gì? Vì tiền đúng k? Vì vậy nên mày mới bỏ bọn tao theo thằng đấy __ Đứa con gái đó nhìn nó cười nhạt.

Mặt nó tối sầm lại, k gian trở nên yên tĩnh đến lạ thường. Khuôn mặt baby dễ thương của nó lúc nào cũng toe toét mà h đây anh chỉ nhìn thấy 1 sự lạnh lùng, vô cảm thôi... Miệng nó khê nhếch lên tạo 1 nụ cười nửa miệng đầy lạnh lùng, giọng nói nó k âm sắc, đều đều vang lên:

__Ừ, tao yêu anh ấy vì tiền đấy, được chưa? Mày vừa lòng rồi chứ? H thì để tao và Linh yên, ok?

Cô bạn Linh đứng cạnh nó muốn nói gì đó nhưng bị nó ngăn cản chỉ có thể biểu cảm lo lắng cho nó mà thôi. Nắm tay nhỏ nó bước đi k 1 lần quay đầu lại, nhưng bước chân của nó k thể bước tiếp được nữa... bởi vì trước mặt nó bây h là anh.....

__Anh..... __ Nó áp úng nhìn anh, sắc mặt tái nhợt hẳn ra.

Anh chỉ nhìn nó mãi chẳng nói câu nào nhưng từ ánh mắt anh nó có thể nhìn thấy được sự tức giận, đau lòng trong đôi mắt sâu thẳm của anh. Mãi 1 lúc sau cái chất giọng lạnh lùng mà lâu lắm anh mới dùng với nó mới khê cất lên phá tan k gian yên ắng đầy căng thẳng này:

__Những gì em nói là thật chứ?

Tại sao anh lại hỏi như vậy? Anh cũng k rõ, chẳng phải chính anh đã nghe rõ rằng lời nó nói rồi đấy sao..... nhưng trong tâm anh muốn nghe 1 lời phủ định từ nó, anh k muốn tin vào những gì mình đã nghe thấy. Vậy nhưng trái với những gì anh mong muốn, nó lại nhoẻn miệng cười mà nói:

__Hì, em k có lời gì để chối cãi cả.....

Bước chân nó vô tình bước qua anh..... Nó đi khuất rồi mà anh vẫn đứng chôn chân tại đấy mà sững sờ..... Tại sao tim anh lại đau đến như vậy, dường như k thể thở được nữa.... đây là cái giảm giác tồi tệ gì vậy?

Đúng lúc đó, cô bạn bị nó đánh kia sau 1 lúc cũng đứng dậy được. Đi qua anh cô ta nhếch mép cười khinh miệt 1 câu:

__Triệu Vũ Hoàng My và mi k cùng 1 thế giới đâu, hãy biến về thế giới giàu sang của mấy người đi và đừng có hi vọng hào huyền nữa. Nhỏ chính là đại tỷ của tụi này đấy.....

* * *

1 TUẦN SAU TẠI CLUB BÓNG RỔ:

__A..... Buồn chết mất, sao club âm đạm như thế này chứ à _ 1 tên rên rầm.

__Haizzz..... Hoàng My làm sao mà 1 tuần liền k đi học cũng k tới club luôn thế nhỉ? _ 1 tên nữa thở dài đánh thượt.

Club thiếu vắng bóng nó là như mất đi những tiếng cười giòn tan, mất đi những tiếng quát tháo của hấn dành cho nó,.... Và mất đi sự sống nó mang lại cho nơi này khiến cho h nơi đây thực sự buồn tẻ. Đã vậy dù

có hỏi như thế nào anh cũng k chịu mở miệng ra nói vì sao nó nghỉ chỉ bảo là nó từ bây h sẽ k bao h tới đây nữa thôi. Mấy ngày nay mặt mũi anh trông lúc nào cũng u ám cả.....

_Này, có gì nói tao nghe đi. Rốt cục mày với My đã có chuyện gì vậy? _ 1 tên bạn thân của anh bước tới vỗ vai hỏi.

Anh quay lại nhìn tên bạn thân, khuôn mặt thì dài thườn thượt rồi lại quay đi 1 cách chán nản anh hướng tầm mắt mình về phía bầu trời xa xăm khẽ nói:

_Có lẽ tao yêu cô bé ngốc nghếch đó mất rồi.

_Hờ, h mày mới nhận ra sao? Cái này tao biết rõ quá rồi mà _ Tên bạn cười cười.

Anh xoay đều quả bóng rổ trên tay, thở dài đánh thượt 1 cái quay sang tên bạn nói:

_Nếu tao bảo với mày Hoàng My yêu tao chỉ vì tiền mày tin chứ? Nếu tao nói tao bị lừa mày tin k?

Nghe anh nói vậy thì tên bạn cũng ngạc nhiên lắm và cũng có thể đoán ra được phần nào những lý do khi nó k tới đây và cả tuần này hẳn k khác gì 1 thằng nhà đang có tang cả. Nhưng có 1 điều..... cái lý do này thì quả là k hợp lý cho lắm..... Tên bạn định hỏi anh mấy điều để anh nhận ra nhưng anh còn chưa kịp xen vào chuyện này thì đã có 1 giọng nói khác xen vào trước:

_K phải vậy đâu.

_Cô là ai? _ Anh và tên bạn đều giật mình nhưng rồi cái giọng lạnh hơn băng đá của anh lại cất lên với giọng nói k mấy thiện chí lắm.

_Hơ, làm sao em vào được đây vậy? _Tên kia hỏi vì dù k có nó thì cửa phòng tập cũng k bao h mở để đảm bảo an toàn cho tất cả thành viên trong đội và đặc biệt là anh.

_ Tôi là Trần Thị Diệu Linh, bạn của Hoàng My.... Um... Còn vào đây thì tôi giống My Hi hi, trèo cái cây kia vào đây _ Linh cười, ngại ngùng nói với tên bạn của anh, tay chỉ về phía cái cây mà nó vẫn hay trèo vào club này. Nhưng rồi Linh lại quay qua anh nói với giọng nói chắc nịch đầy kiên quyết:

_Chúng ta nói chuyện được k?

.....

TẠI QUÁN CAFE:

_Có chuyện gì vậy? _ Anh lạnh lùng hỏi khi cả 2 đã ở trong quán.

Trước mặt anh là cô bạn của nó. Cũng là 1 cô gái k phải là quá xinh đẹp sắc sảo như những hot girl khác hay tinh nghịch, hiếu động như nó mà từ người cô gái này toát ra 1 sự dịu dàng đầy nữ tính với cách ăn mặc giản dị đầy tinh tế cùng lời nói nhỏ nhẹ. Tuy vậy ở cô gái này cho anh nhìn thấy 1 chút hình ảnh của nó, gương mặt cô gái này có gì đó giống nó nhưng lại k bởi cô gái này k sở hữu 1 đôi mắt to tròn, long lanh đầy tinh anh như nó..... đôi mắt mà anh rất thích ở nó.....

_ Tôi muốn nói về chuyện của Hoàng My _ Linh k ngại ngùng mà nhìn thẳng vào mắt anh; cũng k vòng vo tam quốc mà vào thẳng vấn đề.

_ Có chuyện gì đáng nói sao? Nhưng thôi được rồi cứ nói đi _ Anh khẽ nhún mày nhưng rồi lại khẽ thở dài. Chẳng phải chuyện này từ lúc Linh tới gặp anh thì anh cũng đoán ra rồi sao?

_Um... Chuyện này bắt đầu là từ lúc My gặp anh. Chắc anh h cũng biết rồi là trước My có tham gia 1 nhóm quây nhĩ? Ngày nó gặp anh cũng chính là ngày nó bỏ quây nhưng lí do k phải gặp anh mà My quyết tâm bỏ mà là do như My nói nó chán rồi và gặp anh chỉ là càng cho nó thêm quyết tâm mà thôi. My vốn k muốn quây phá đâu nhưng vì nếu như My k tự bảo vệ mình thì nó cũng chẳng thể sống được ở cái thế giới đầy cạm bẫy này. Những lời My nói ngày hôm đấy anh cũng dừng tin và dừng tin vào My mà anh gặp hôm đấy; tôi nghĩ anh phải là người hiểu My hơn ai hết chứ?..... _ Linh chậm rãi nói lại chuyện của nó cho anh nghe.

_Vì sao? Chẳng phải chính cô ấy đã thừa nhận rồi sao? _ Anh nhún mày nhìn Linh khó hiểu.

My nói, anh đã chứng kiến tất cả rồi thì cho dù có giải thích như thế nào cũng chỉ là dối trá mà thôi. Nó k muốn níu kéo anh khi anh k còn lòng tin vào nó, do nó nên mới xảy ra như vậy đây là do nó tự làm thì nó sẽ tự chịu Linh nhìn anh khẽ thở dài bất lực nói.

_My bảo cô tới gặp tôi sao? _ Anh hỏi.

Đương nhiên là k rồi, nếu nó bảo tôi sẽ k ngại ngần gặp anh luôn hôm sau xảy ra chuyện. Từ hôm đó đến nay 1 Triệu Vũ Hoàng My mà tôi biết chưa bao h khóc vậy mà h nó khóc tới mức ốm luôn rồi nên.... Haizzz, tôi chỉ muốn làm rõ mọi chuyện thôi, còn tin hay k là do quyết định của anh. Tôi chỉ muốn anh tự hỏi mình rằng My nó đã lấy được anh thứ gì ngoài tình cảm chứ và anh cho nó được cái gì? Linh thở dài đầy buồn phiền rồi cầm túi đứng dậy,

_Cô k đơn giản chỉ là bạn của My đúng k? _ Anh hỏi, ánh mắt anh nhìn Linh như xuyên thấu vào trong tâm can cô,

Linh k giấu được sự ngạc nhiên của mình, cô k ngờ rằng với chỉ 1 lần gặp mặt đầu tiên mà anh có thể nhìn ra được quan hệ giữa cô và My k hề đơn giản chỉ là 2 người bạn thân bình thường. Con người của anh quả thực là k ai có thể được, quá tinh tường..... K thể giấu được và Linh nghĩ cũng k cần thiết phải giấu nên khẽ cười, Linh nói:

Phải, tôi là chị em song sinh với My. 2 đứa chúng tôi cũng chỉ mới nhận ra nhau thôi và tôi cũng chính là lý do chủ yếu để My quyết định bỏ quây và sống tốt hơn bởi nó muốn chăm lo cho tôi. Anh may mắn lắm vì ngay từ đầu đã gặp con người nó như vậy; k phải ai cũng được thấy nó 1 Triệu Vũ Hoàng My tính nghịch, ngây thơ như vậy đâu.

Nói rồi Linh bước đi còn anh thì vẫn ngồi đấy; khuôn mặt anh trầm ngâm hỗn loạn 1 đồng mớ những suy nghĩ lằng nhằng, mông lung mà anh k sao suy xét hết được. Còn Linh, cô k biết làm như vậy có đúng k có tốt nhất cho nó k, nhưng cô hiểu được đứa em song sinh của mình yêu người con trai kia như thế nào, bởi vì nó sẽ k khóc tới ngất đi vì ân hận khi thốt ra lời nói đó..... và cũng vì linh cảm của chị em song sinh trong cô.....

* * *

Những ngày sau đấy k thấy động tĩnh gì của anh còn nó thì vẫn nhốt chặt mình trong nhà, chui trong cái kén bông tự sưởi ấm ỉn khi k có anh ở bên để làm nó ấm áp nữa..... Hơn 1 tuần rồi, nó nhớ anh lắm nhưng k dám đến trường bởi vì nó sợ cái ánh mắt anh lạnh lùng đầy khinh bỉ của anh nhìn nó..... nó k chịu được.....

_Triệu Vũ Hoàng My, em tới bao h mới chịu dậy đi học đây hả?

_K đi, chị kệ em _ Nó ngang bướng giữ chặt cái chăn, cuộn mình sâu vào trong cái kén hơn nữa.

Nhìn cô em mình nhiều khi Linh cũng phải cảm thấy nể phục anh..... Linh k hiểu làm thế nào mà anh lại chịu được cái tính ngang bướng, cứng đầu của nó nữa.....

_My, em có biết là cả trường đang đồn ầm lên rằng anh ta đang hẹn hò với hoa khôi khoa kinh tế k? _ Linh nhìn cái kén bông mà cô em mình đang chui trong đấy chán nản nói.

_K có chuyện đó đâu mà _ Nó ló đầu từ trong cái kén chăn của mình ra bất bình nói.

_Sao lại k chứ? Anh ta đã bao h nói yêu em chưa, hử? Chính mắt chị đã thấy hôm nay anh ta đi cùng cô ta ngoài đường kia, em đừng có viễn vông nữa. Chẳng phải chính em ngốc nghếch đi thừa nhận yêu anh ta vì tiền sao? _ Linh nhìn thẳng vào mặt em mình.

K có, anh ý vẫn yêu em mà Nó lắc đầu nguầy nguậy.

_Ai bảo thế?

Chúng em đã hẹn hò rồi mà Nó bĩu môi hờn dỗi.

_Bạn bè cùng đi chơi với nhau thì có gì lạ đâu....

_Cũng đã hôn rồi, hôn môi hân hoi _ Nó nghĩ lại nụ hôn của anh dành cho nó lại đỏ mặt.

_Nụ hôn có ý nghĩ gì đâu, chẳng phải ở nước ngoài người ta vẫn hôn nhau đó sao?

K PHẢI MÀ..... Nó vùng dậy nhìn Linh bằng đôi mắt đầy tức giận.

Rồi còn chưa kịp để Linh nói gì nó đã phóng thẳng ra khỏi phòng và chạy ra khỏi nhà mất rồi. Hình như Linh đã chọc nó tức thật rồi thì phải.... Cũng đúng thôi, làm sao mà nó lại chấp nhận được chuyện anh quen 1 người con gái khác nhanh như vậy chứ. Nó biết là nó là người gây nên chuyện này nhưng dù thế nào 1 đứa như nó cũng k thể tin được mình bị anh đá bay đi nhanh tới mức vậy..... nó k tin....

Nó chạy trên đường, người thì mặc độc có 1 chiếc áo len xám mỏng cổ lại khá rộng cùng quần jean và đôi dép bông trắng đi trong nhà..... Nó cứ thế chạy mãi chạy mãi và rồi nó cũng k hiểu tại sao nó lại chạy tới nơi này_ Công viên mà nó và anh đã cùng nắm tay nhau đi k biết bao nhiêu lần với đủ cả những kỉ niệm vui buồn khác nhau. Nó cứ như 1 con ngốc chạy tới đây vậy. Chọn chiếc ghế đá mà nó với anh vẫn hay ngồi nó lại muốn khóc bởi nơi đây tràn ngập những kỉ niệm về anh và nó.....

_K phải em vừa bị ốm sao? Lại muốn ốm lại hả Triệu Vũ Hoàng My..... _ 1 giọng nam trầm vang lên bên tai nó.

Nó ngược lên nhìn..... là anh, vẫn gương mặt ánh mắt nghiêm nghị đấy, với cái dáng dong dỏng cao, thân hình to lớn đầy trước mặt nó. Nhìn thấy anh k hiểu tại sao nước mắt nó cố kìm nén từ nãy h lại cứ chảy ra. Nó òa khóc, những gì nó cố kìm nén, những gì nó cố mà chịu đựng h dường như trước mặt anh nó đều bộc lộ hết cả.....

_Oa.a.....a..... xx.....x....._Nó vừa khóc vừa lấy tay cố quệt đi nhưng giọt nước mắt dường như nó càng quệt thì nước mắt lại càng rơi nhiều hơn.

_A! Thiệt là.... Anh đã làm gì em đâu mà em lại khóc chứ, mau nín đi k ngta tưởng anh ăn hiếp em bây h _ Anh nhìn nó thờ dài. Định ôm nó dỗ thì nó gạt phăng tay anh ra, méo mếu nói:

_ Anh k cần tốt với em làm gì cả đâu, mắc công bạn gái anh lại ghen.

_Bạn gái? _ Anh nhíu mày nhìn nó.

_Chứ sao nữa,em biết tất cả rồi nên anh k cần thương hại em đâu. Ừ thì em k xinh đẹp, giỏi giang, danh giá bằng người ta đâu mà anh yêu em được chứ. Cứ mặc kệ em, đi đi _ Nó nói trong nước mắt; tại sao ở trước anh_ người mà nó k muốn bị bắt gặp trong lúc nó yếu mềm nhất, nó k thể kìm lại đc.

Anh nhìn nó khẽ thờ dài rồi mặc cho nó có phản đối hay k anh ôm nó vào lòng khẽ nói:

_Em là nhỏ ngốc nghếch nhất mà tôi đã từng gặp.

Trong vòng tay anh, nó cảm nhận được cái ấm áp kì lạ từ vòng tay này..... Anh như có khả năng xua tan đi cái lạnh giá của mùa đông xung quanh nó vậy. Nó ôm chặt lấy anh, hít hà mùi hương bạc hà thanh mát đầy quyến rũ của anh mà đã lâu lắm rồi nó k còn được ngửi thấy nữa; tận hưởng hơi ấm của anh mà lâu lắm rồi nó k cảm nhận được.....

Rồi anh dẫn nó đi tới 1 cửa hàng trang sức gần đấy và vào trong nói chuyện với cô gái nào đấy..... nó nhận ra cô gái xinh đẹp đấy k ai khác chính là cô hoa khôi khoa kinh tế đi cùng với anh đúng như lời mà Linh đã nói. H nó lại muốn khóc rồi.... chẳng nhẽ là đúng anh đang hẹn hò với cô gái xinh đẹp đó sao? Vậy sao anh còn quan tâm tới nó làm gì..... là thương hại sao? Thương hại nó kể cả khi nó đã nói nó yêu anh chỉ vì tiền sao?????????

_Sao em lại khóc rồi? _ Anh bước tới, lau nước mắt cho nó.

_Em..... _Nó ấp úng k biết phải nói như thế nào vì thực anh đã bao h nói yêu nó hay nói là bạn gái anh đâu....

Nó thấy cô gái đó bước ra mỉm cười vẫy tay chào anh đầy tình tứ . K hiểu sao nó thấy mặt mình nóng bừng, đầy tức giận.... nhưng nó biết nó đâu có tư cách gì mà giận anh đâu..... Nó cứ thế nghĩ vẩn vơ mãi mà k để ý anh đã kéo nó vào bên trong từ lúc nào k hay....

_Này....._anh lay mạnh nó.

_A..... dạ..... dạ..... _ Ó! Đây là đâu đây? _ Nó giật mình rồi lại ngơ ngác nhìn xung quanh lấp lánh ánh đèn điện kia.

__Thật là sao em cứ ngơ ngơ ra vậy. Anh định nhờ cô bạn lúc này mua nhưng mà lại gặp em ở đây nên chọn luôn thứ gì em thích đi __ Anh kéo nó đến 1 tủ kính gần đây bày đủ các loại trang sức đẹp đẽ, lung linh và đương nhiên là cực mắc tiền.

__Hả? Sao lại mua? Em có cái này được rồi k cần mấy cái kia nữa đâu __ Nó k hiểu anh muốn gì cả nhưng với nó những thứ này là quá xa xỉ. Nó chỉ cần đôi khuyên anh mua cho nó kia là được lắm rồi.

Anh khẽ nhún mày nhìn nó nhưng rồi 1 lúc sao lại lòi xềnh xệch nó đi tới 1 gian hàng khác. Anh chỉ tay vào tủ kính nói:

__Mau chọn đi, em chỉ được chọn 1 lần thôi đấy và phải dùng cả đời nên nhớ chọn cho kĩ đó.

__Dạ.... __Nó ngẩn người nhìn anh.

Anh k nói gì chỉ cười rồi đẩy nó về phía gian hàng, ra hiệu cho nhân viên mang những thứ anh chọn đã chọn ra rồi quay lại nói với nó:

__Mau chọn đi, anh k biết em đeo cỡ nào nên mới nhờ cô bạn lúc này đi cùng nhưng em tới rồi thì chọn luôn đi. Thích kiểu nào chọn rồi lấy cỡ vừa là được.

__Cái này.....__Nó hết nhìn anh rồi lại nhìn những thứ họ mang ra mà k thốt được nên lời.

__Haizzz.... em là ngốc thật hay là giả vậy hả? Đó là nhẫn cưới đấy, mau chọn đi k anh đổi ý bây h __Anh thở dài bất lực với nó luôn.

Nó sững sờ nhìn anh, nước mắt nó 1 lần nữa lại tuôn rơi. Nhưng những giọt nước mắt đó k còn là những giọt nước nóng hổi của sự đau khổ nữa mà nó trong là những giọt nước mắt trong vắt của tình yêu, là sự ngỡ ngàng đến hạnh phúc k nói nên lời của nó.....

Anh thấy nó cứ đứng ấy bịt miệng mà nước mắt thì cứ lăn dài trên má mà chẳng biết làm sao nên.....

__Ngốc, lấy anh nhé__Anh lấy 1 chiếc nhẫn rồi quỳ xuống trước mặt nó cầu hôn bằng chất giọng trầm khàn của mình.

Anh nói vậy nó k nhưng k nín khóc mà còn khóc to hơn mới sợ chứ. Nó chạy lại ôm chầm lấy anh nghẹn ngào nói:

__Em.... yêu..... anh!

Và vào ngày hôm đấy, tại tiệm trang sức lớn nhất đất Hà Thành, tất cả các nhân viên ở đây đã được chứng kiến 1 lời cầu hôn tuy k tráng lệ, màu mè với hoa hồng đỏ thắm và 1 bữa ăn sang trọng nhưng đó chắc chắn là 1 lời cầu hôn đầy tình cảm, lung linh và tráng lệ nhất.....

__THE END__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dinh-anh-phai-la-cua-em>